



## Το Κάστρο λέει

- 10 «Ὡς δέκα χρόνοι πάσινε πού μ' ἔχου σφαλισμένη,  
κι ὄλημερνίς με πολεμοῦ Τοῦρκοι καταραμένοι.  
Μιά μάχη δὲν ἀκούστηκε ὡσάν τὴν ἐδική μου  
καὶ πόσες πλήσες λουμπαρδιῆς ἐπῆρε τὸ κορμί μου!  
Γιατὶ σὲ μόσχο μ' ἔχουνε ἀπάνω καθισμένη  
κι ὁ Ἅγιος Μάρκος με κρατεῖ κ' ἔχει με ἀγκαλιασμένη·
- 15 καὶ βρίσκεται στὲς πόρτες μου καὶ βλέπει τὴν αὐλή μου,  
νὰ μηδὲν ἔμπουν οἱ ἐχθροὶ νὰ πάρου τὴν τιμή μου.  
Κι ὄλημερνίς με πολεμοῦ κι ὄληνυκτίς με δέρνου,  
μὰ οἱ ἄρχοντες τῆς Βενετιᾶς ἔρχονται καὶ με γιαίνου.  
Καλὰ κι ἂν θ' ἀποθαίνουσι, πάσινε τιμημένα,  
20 καὶ χύνουσι τὸ αἷμα τως γιὰ ὄνομά μου ἐμένα.  
Κόφτεται ἡ πέτρα με σκοινί, τὸ σίδερο σηπιέται,  
καὶ χαρακώνει τὸ νερό, κι ἄνθρωπος καταλυέται·  
ζῶα, πουλιὰ σκοτώνονται, τὰ ψάρια κυνηγοῦσι,  
λιοντάρια κι ἄγρια θεριά με τέχνες τὰ νικοῦσι.
- 25 Μά, τέχνες, τί νὰ δηγηθῶ σ' ὅ,τι ἔχει τὸ κορμί μου,  
σ' ὅ,τι ἔχουν οἱ σολντάδοι μου, ἀκόμη κ' οἱ ἐχθροὶ μου;  
Τὰ δέντρη ξεριζώνουσι, τοὺς τόπους μου πουλοῦσι,  
355 κ' οἱ Τοῦρκοι στὰ περβόλια μου μένου καὶ κατοικοῦσι·
- καὶ τὴ μεγάλη τως χαρὰ ὀπού ἔχουσι παρμένα,  
πὼς τῶν ἀρχόντων τὰ χωριά ἔχουσι κερδεμένα!  
Τὴ θάλασσα πολλὲς βολὲς ἄνεμος τὴν ταράσσει  
5 με βρουχισμούς, με κύματα, κ' εἰς ὦρα λίγη ἀλλάσσει·



- κ' ἐγὼ ἔχω πλήσες λουμπαρδιές, καθημερνὸ πολέμους,  
βροχὴ τσι μπάλες, σαϊτιές καὶ θάνατο τσ' ἀνέμους.  
227 Καὶ ἡ φωτιά εἰσὲ καιρούς, σὲ τόπους, νὰ κεντήσει,  
ν' ἄφτει, νὰ καίει, καὶ νερὸ λίγο νὰ τηνὲ σβήσει·  
10 μὰ μιὰ φωτιά στοῦ λόγου μου ἔχω καὶ τριγυρίζει,  
καὶ τῶν Τουρκῶν τοὺς λογισμοὺς τινὰς δὲν τοὺς γυρίζει.  
Κι ἀέρας μὲ τὰ νέφαλα ἀστράφτου καὶ βροντοῦσι,  
μὰ τὴ βροχὴ σὰ ρίξουνε, λυούσινε καὶ σκορποῦσι·  
15 κ' οἱ Χριστιανοὶ ἀνάπαυση δὲν ἔχου νύκτα μέρα,  
γιατί κρατοῦσι τ' ἄρματα ἀδυνατὰ στὴ χέρα.  
Τὸν ἄνθρωπο καμιὰ φορά, κόσμε, τονὲ μπερδένεις  
στὰ βρόχια σου, καὶ μὲ σπαθὶ δίστομο τονὲ δέρνεις·  
στοῦ ἴδιο τοῦτο βρίσκονται, στὰ βάσανα κοιμοῦνται,  
στοῦ λόγου σου τσι μπερδέσες πλήσια, καὶ πολεμοῦνται·  
20 καὶ δίδεις του πολλὰς τιμὲς καὶ βασιλιὸ τὸν κάνεις,  
μὰ παίρνεις τὸ χαράτσι σου πλήσιο καὶ δὲν τὸ χάνεις.  
Καὶ τώρα γιάντα ἐβάλθηκες νέα νὰ μοῦ χαρίσεις,  
καὶ νὰ μοῦ δώσεις παιδωμὲς καὶ νὰ μὲ βασανίσεις; ».

Στυλιανὸς Αλεξίου & Μάρθα Αποσκήτη επιμ., *Μαρίνου Τζάνε Μπουνιαλὴ του Ρεθυμναίου, Ὁ Κρητικὸς Πόλεμος (1645-1669)*, Στιγμὴ, Αθήνα 1995.